

1.Přednáška - Odporuje víra rozumu?

Úvod Čekárna na smrt?

Od prvního okamžiku, kdy člověk přišel na tento svět, spěje k poslednímu okamžiku, kdy tento svět opustí. Vypadá to, jakoby kdyby se narodil do čekárny na smrt. Odkud sem přišel? Proč je tady? Kam jde po smrti? To jsou otázky, na které hledá odpověď z času na čas snad každý člověk. Lidská moudrost mu však nabízí pouze dohady těch, kteří za svého života neviděli nic z toho, co je mimo zdi čekárny. Přesto, řada z nich sebejistě tvrdí, že čekárna i její obyvatelé jsou produktem náhody a že venku nic není. Ti, kteří zemřeli, již prý také nejsou. Doporučují nám hledat smysl a štěstí života v čekárně na smrt. To je dost depresivní doporučení. Depresivní nálada se pak promítá do životního stylu lidí zejména dospívající mládeže, která více než kdokoliv jiný hledá vlastní identitu a smysl pro svůj život. Černá barva, vyobrazení lebek a kostí i jiných symbolů smrti v módních trendech jsou nejviditelnějším projevem životního pesimismu. Většina lidí se nakonec s lidskou moudrostí spokojí a pokouší se “smysluplně a šťastně” prožít čekání na svou smrt. Přesto, kdesi v koutku srdce nejednoho člověka, jsou pochybnosti i strach ze smrti, jehož intenzita se stupňuje s tím, jak se konec přibližuje. Co když tam venku přece jen něco nebo Někdo je? Co když ti, kteří zemřeli, nepřestali existovat? Jaká je jejich existence? Co bude se mnou po smrti? Lze zjistit pravdivou odpověď na tyto a další otázky?

Nyní si představte, že před pár tisíci lety se v této čekárně narodil člověk, který o sobě tvrdil, že je synem Stavitele, jež vybudoval čekárnu, stvořil lidi a poskytl jim vše, co potřebují k životu. Tvrdil, že jeho Otec si přeje, aby lidé poté, co opustí tuto čekárnu, přišli do jeho nádherného domu a zde s ním žili na věky jako jeho děti. Brání jim v tom však zlo, kterého se každý z nich dopustil ve svém životě a které si spravedlnost Otce vyžaduje potrestat. Učil lidi, jak mají žít a co mají udělat, aby mohli přijít do věčného domu Otce. Dále předpověděl o sobě, že bude trpět, bude zabit a třetího dne vstane z mrtvých. Na potvrzení pravdivosti svých slov pak konal činy, které nejsou v moci člověka – uzdravoval chromé, slepé, křísil mrtvé, chodil po vodě, utišil bouři, z malého množství jídla nasýtil tisíce lidí atd. Jeho vlastní rod mu však neuvěřil, že je synem Stavitele. Odsoudili ho k trestu smrti a nechali popravit nepředstavitelně krutou smrtí přibitím na dřevo. Zemřel. Byl pohřben do hrobu vytesaného ve skále a uzavřeného obrovským kamenem. Jeho nepřátele nechali hrob hlídat vojáky. Ti, kteří mu dříve uvěřili, ztratili veškerou naději, jež do něho vkládali. A pak se to stalo. Třetího dne byl nalezen odvalený kámen od vchodu do hrobu a hrob byl prázdný. Po čtyřicet dnů se syn Stavitele vzkříšený z mrtvých opakovaně ukazoval těm, kteří mu dříve uvěřili, a posiloval jejich víru. Jeden z nich dříve prohlásil, že neuvěří, dokud se vlastníma rukama nedotkne ran po hřebech v jeho těle. Když to později udělal, uvěřil. V jednom případě se vzkříšený syn Stavitele ukázal pěti stovkám současně přítomných lidí. Později byl před zraky svých nejbližších vzat vzhůru do nebe k Otci. Ještě předtím však přikázal svým následovníkům, aby hlásali dobrou zprávu o tom, že svou smrtí vzal na sebe trest za hříchy lidí, vstal z mrtvých a ty, kteří jej přijmou za svého záchrance (před trestem za jimi spáchané zlo – hříchy), čeká po tomto životě věčný život v nádherném domě jeho Otce. Ty, kteří jej však nepřijmou za svého záchrance, čeká po tomto životě věčný trest za jejich vlastní hříchy.

Asi jste poznali, že mluvím o Božím Synu Ježíši Kristu jako našem záchránci. Všichni “moudří” lidé, co kdy v minulosti žili na zemi, zemřeli a zůstali mrtví. Následování jejich lidské moudrosti znamená čekat na smrt a následovat je do hrobu. Ježíš Kristus jako jediný zemřel, byl pohřben, vstal z mrtvých a žije navěky. Následování Boží moudrosti, kterou On učil a která je pro nás zaznamenána v Novozákonních Písmech Bible, znamená čekat na život věčný s Bohem v Jeho nebeském království.

Jan 3:16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozesného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život. (NBK)

Pravdivost Božího Slova – Bible, byla potvrzena zázraky a znameními, které učinil Ježíš a jeho apoštolové, přičemž klíčovým z nich je vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých. To je důkaz, který Bůh poskytl všem lidem o tom, že je jednoho dne bude soudit.

Tímto úvodem jsem shrnul to nejpodstatnější z lidské historie za posledních 2000 let a současně jsem naznačil směr, kterým se budou ubírat tyto přednášky. Tím směrem je víra, která je v souladu s rozumem. Víra, která se opírá o rozumné argumenty a důkazy, jež jsou přístupné k prozkoumání každému, kdo má o to zájem a kdo k nim přistupuje bez předpojatosti. V této souvislosti jsem si položil 10 otázek, které jsou z mého pohledu zásadní a odpovědi na ně se pokusím ilustrovat, jakou víru považuji za rozumnou a proč. Současně bych chtěl uvést, že tato přednáška je úvodem k celé sérii přednášek, a proto zde nebudou rozebírány všechny podstatnější rozumné argumenty a důkazy pro rozumnou víru. Ty pak budou předmětem dalších přednášek.

I.

Odporuje věda víře v Boha?

Tím se dostávám k první zásadní otázce, kterou je: Odporuje věda víře v Boha? Existují pouze dvě možná vysvětlení, jak vše co existuje, vzniklo. Až do nedávné doby lidé věřili, že vše stvořil inteligentní a všemohoucí Bůh. Z hlediska trvání lidské historie byla teprve nedávno mezi lidmi rozšířena víra ve “vědecké” vysvětlení, totiž, že vše stvořila slepá náhoda – evoluce. Pokud si myslíte, že vědci prokázali, že Bůh neexistuje, tak Vás musím zklamat. Nic takového se nestalo a ani se nikdy nestane. Podstatou vědy je totiž zkoumání toho, co lze vidět, slyšet, cítit, čeho se lze dotknout, co lze změřit, zvážit atd., jinými slovy zkoumání hmotného světa a procesů v něm probíhajících. Jakýkoliv vědecký důkaz, který má prokázat neexistenci Božské bytosti, má stejnou hodnotu asi jako svědectví sovětského kosmonauta Jurije Gagarina, že Boha tam nahoře nikde neviděl. Tedy nulovou hodnotu. Bůh je totiž duch. Nelze jej vidět, změřit nebo zvážit atd. To co dělají mnozí vědci je, že se snaží používat vědecké důkazy na podporu své víry, nikoliv vědy, že Bůh neexistuje. Tuto svou víru pak suverénně servírují společnosti jako hotovou věc, jako něco, co je nezvratně prokázáno. Ti, co nepřijímají víru těchto “vědců” v neexistenci Boha, jsou nahlíženi jako osoby méně inteligentní a naivní. Nenechte se mystifikovat a manipulovat takovými vědci a vědou. Na druhou stranu, je pravdou, že věda nemůže vědeckými důkazy ani prokázat existenci Božské bytosti, a to ze stejných důvodů, jaké jsem uvedl výše. Proto i víra v Boha bude vždy vírou. Jednou jsem slyšel od pana Sergheie Corcimaru, vědce v oboru mikrobiologie, podobné přirovnání: “Věda je jako automobil, který Vás doveze až k domu, ale do patra s ním nevyjedete.” K tomu potřebujete výťah, v našem případě víru. Od stejného vědce jsem slyšel, že k existenci vesmíru a člověka v něm je zapotřebí takové množství konstant (neměnných veličin), které musí současně existovat, že pravděpodobnost samovolného vzniku vesmíru slepou náhodou je stejně vysoká asi jako pravděpodobnost, že se dítě se zavázanýma očima dokáže pokaždé trefit šípem do středu vzdáleného terče.

Věda může dovést člověka pouze do určitého místa. Dále lze pokračovat pouze vírou, buďto vírou, že Bůh existuje nebo vírou, že Bůh neexistuje. Uvedu několik příkladů:

1) Existence hmoty. V přírodě lze pozorovat, že hmota netrvá věčně. Nikde v přírodě a ani ve vesmíru však nelze pozorovat přirozený mechanismus, kdy hmota samovolně vznikne z ničeho. Odkud se vzala veškerá hmota ve vesmíru? Máme dvě možnosti. Můžeme věřit tomu, že slepou náhodou

(evolucí) samovolně vznikla z ničeho nebo můžeme věřit, že ji záměrně stvořil inteligentní Bůh, který je Pánem nad hmotou a dal jí řád a zákony. Která víra je rozumnější?

2) Existence fyzického života. Nikde v přírodě a ani ve vesmíru nelze pozorovat přirozený mechanismus, kdy fyzický život samovolně (evolucí) vznikne z neživé hmoty. Život pochází zase jen z dřívějšího života. Odkud se ale vzal první fyzický život ve hmotném vesmíru? Máme dvě možnosti. Můžeme věřit tomu, že slepou náhodou (evolucí) samovolně vznikl z neživé hmoty nebo můžeme věřit, že jej záměrně stvořil živý inteligentní Bůh, který mu dal řád a zákony. Která víra je rozumnější?

3) Existence lidí, různých druhů rostlin a živočichů. Nikde v přírodě nelze pozorovat mechanismus makroevoluce, tj. že by se jeden rostlinný nebo živočišný druh slepou náhodou (evolucí) samovolně vyvinul z jiného druhu. Lidé, rostliny a zvířata se množí každý podle svého druhu. Odkud se ale vzali první lidé, všechny druhy rostlin a zvířat na zemi? Máme dvě možnosti. Můžeme věřit tomu, že se slepou náhodou samovolně vyvinuly makroevolucí nebo můžeme věřit, že je záměrně stvořil inteligentní Bůh, který jim dal řád a zákony. Která víra je rozumnější? (Jediné, co lze v přírodě pozorovat jsou mechanismy "mikroevoluce" působící odlišnosti v rámci téhož druhu. Např. křížením lze získat různé rasy psů. Makroevoluce je však něco úplně jiného.)

4) Existence zákona kauzality. Všude ve vesmíru platí princip příčiny a následku adekvátního příčině. I vesmír je následkem, který svědčí o tom, že jeho příčina je ještě větší, než samotný vesmír. Máme dvě možnosti. Můžeme věřit tomu, že příčinou vysoce zorganizovaného vesmíru je slepá náhoda (evoluce) nebo můžeme věřit, že jej záměrně stvořil všemohoucí, inteligentní Bůh a dal mu řád a zákony. Podobně, člověk je následkem, který svědčí o tom, že jeho příčina je ještě větší, než je on sám. Opět máme dvě možnosti. Můžeme věřit tomu, že příčinou inteligentního člověka, který má svědomí, schopnost a potřebu věřit, milovat, odpouštět, touhu po věčnosti, dobru, spravedlnosti a poznání pravdy, a který má smysl pro krásu, je slepá náhoda (evoluce) nebo můžeme věřit, že jej záměrně stvořil všemohoucí, inteligentní Bůh ke svému obrazu a dal mu řád a zákony. Která víra je rozumnější?

Římanům 1:19 Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. **20** Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (EB)

Na okraj výše uvedeného zmíním několik zpráv z médií a můj komentář k nim:

Dne 20.11.2010 byl na stránce technet.idnes.cz publikován článek: "Váš mozek je složitější, než všechny počítače světa a internet dohromady". Článek je o studii výzkumníků ze Stanfordské univerzity v USA. Tým Stephena Smitha, profesora molekulární a buněčné fyziologie za použití nové snímací a zobrazovací techniky zjistil, že lidský mozek obsahuje přes 125 bilionů synapsí. Jedna synapse má v průměru tisícinu milimetru a každá z nich je spíše mikroprocesorem, než obyčejným přepínačem. Umí informace ukládat i zpracovat. Jedna synapse obsahuje tisícovky přepínačů o velikosti molekul. Jediný lidský mozek tak obsahuje více přepínačů, než všechny počítače, routery a internetová spojení na Zemi. K tomu já uvádím, že lidský mozek a celá lidská bytost se reprodukuje na podkladě genetické informace obsažené ve dvou nepatrných buňkách. Je toto vše výsledkem slepé náhody (evoluce)? Slepá a neinteligentní náhoda (evoluce) vymyslela inteligentní genetický kód? Vymyslela inteligentního člověka, který je složitější, než cokoli, co vyprodukoval samotný inteligentní člověk? Já tomu nevěřím, protože toto dílo svědčí o tom, že jeho příčina je ještě větší, než je dílo samotné.

Dne 02.06.2006 byl na stránce novinky.cz publikován článek: "První bylo vejce, až pak přišla

slepice, tvrdí britští vědci“. Podle tohoto článku britští vědci konečně vyřešili spor, co bylo první. Podle profesora Johna Brookfielda, specialisty na evoluční genetiku z Nottinghamské univerzity, žijící organismus uvnitř vejce by měl tutéž DNA jako slepice, do níž by měl vyrůst. “Tudíž první žijící jedinec, o němž bychom mohli jednoznačně prohlásit, že patří k tomu a tomu druhu, musel být ve vejci,” vysvětlil Brookfield listu The Times. S tímto názorem souhlasí i profesor David Papineau, specialista na filozofii vědy z londýnské King's College. Podle něj první slepice pochází z vejce, což prý dokazuje, že slepičí vajíčka byla před slepicemi. “Podle mého názoru jde o slepičí vejce, pokud je uvnitř slepice. Pokud by vejce snesl klokan a z něho se vyklubal pštros, tak by také šlo o pštrosí vejce a ne klokaní,” prohlásil Papineau.

Dne 15.07.2010 byl na stránce relax.lidovky.cz publikován článek: “Byla první slepice nebo vejce? Britští vědci znají odpověď“. Podle tohoto článku se britským vědcům podařila vyřešit legendární záhada, co bylo první. “Dlouho všichni věřili, že první bylo vejce, teď ale máme vědecký důkaz, který naznačuje, že první byla slípka,” uvedl Colin Freeman, vědec z univerzity v britském Sheffieldu. Vědci zkoumali složení vaječné skořápky a její formování. Zaobírali se zejména proteinem ovocleidin-17, o jehož přítomnosti ve skořápkách i vaječnicích slepic se vědělo už dříve. “Zjistili jsme, že protein zřejmě urychluje tvorbu vápníku,” vysvětluje Freeman. A vajíčko bez proteinu ovocleidin-17 nemůže vzniknout. Proto jsou vědci přesvědčeni, že nejprve byla slepice a pak vejce.

Z uvedeného je patrné, že i vědci, kteří odmítají existenci Boha, pracují s vírou. Jejich vírou je, že se vše vyvinulo samo (evoluce) a problémem je, že důkazy interpretují tak, aby to odpovídalo jejich víře v evoluci. Svým závěrům pak neváhají dát punc definitivní pravdy. Spor o prvenství je konečně vyřešen. Vejce bylo jednoznačně první. Slepice pochází z vejce a to je důkaz, že slepičí vejce bylo dříve, než slepice. Tímto způsobem se však nelze dopátrat pravdy. Současně to ukazuje na deformaci myšlení podstatné části vědců. Horší je pak deformace myšlení studentů a žáků, kterým je nevědecká evoluční věrouka nalévána do hlavy a mystifikace lidí, kteří vědcům věří. Ještě horší je pak dopad evoluční věrouky, která činí z lidí zvířata, na lidskou morálku, v jejímž duchu se pak lidé k sobě jako zvířata chovají. Teprve, když se k vědě přistupuje bez předsudku víry, lze vypožorovat mechanismy, jako je snad ten, jehož se týká proteinu ovocleidin-17, bez něhož slepičí vejce nemůže vzniknout a který je přítomný jak ve skořápce, tak i v organismu slepice. Pokud se tento mechanismus podaří jednoznačně dokázat, pak i z hlediska vědy bude prokázáno, že první byla slepice. Jelikož genetický materiál se v průběhu života živočicha nemění, musela by v takovém případě slepice buďto existovat věčně, nebo by ji musel stvořit Bůh, ale v žádném případě by nemohla vzniknout evolucí. Jelikož vesmír má počátek, je zřejmé, že ani slepice není věčná a že má také počátek. Při vyloučení evoluce zbývá v takovém případě pouze jediný závěr z vědeckého hodnocení důkazů, a tím je Bůh jako jediná rozumná příčina všeho, co existuje:

Genesis 1:21 I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. **22** A Bůh jim požehnal: "Plod'te a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci necht' se rozmnoží na zemi." (EB)

S ohledem na uvedené příklady, je můj závěr takový, že je rozumné věřit, že Bůh existuje.

A co Vy? Přemýšlíte o tom, jak je tento svět důmyslně sestrojen? Jaká je Vaše víra ohledně příčiny jeho existence? O jaké rozumné důvody a důkazy se opírá Vaše víra?

Ke shora uvedenému chci ještě dodat, že vědeckou argumentaci na téma existence Boha od pana Sergheie Corcimaru, vědce v oboru mikrobiologie, naleznete na mých webových stránkách

www.viravboha.cz , v sekci přednášky pod pořadovým číslem 12.

II.

Má člověk ducha a duši?

Tím se dostávám k druhé zásadní otázce, kterou je: Má člověk ducha a duši? Pokud člověk nemá ducha a duši, které z něj dělají morální bytost, tak je jen kusem hmoty – biologickým robotem, kdy veškeré jeho jednání řídí biochemické procesy probíhající v jeho mozku v reakci na vnější podněty a v takovém případě jej nelze z čehokoliv činit morálně odpovědným. Pak je tedy jen dalším zvířecím druhem, který je na tom hůř, než všechna ostatní zvířata. Ostatní zvířata totiž nepřemýšlejí o svém životě, nehledají smysl a cíl svého života, nemají výčitky svědomí, netouží po věčnosti, poznání pravdy a naplnění spravedlnosti, kdežto člověk toto všechno z nepochopitelných důvodů, avšak marně, dělá. V takovém případě si člověk rovněž nalhává, že lidský život je hodnotou, kterou je nutné chránit výkonem spravedlnosti. Je-li totiž člověk jen dalším zvířecím druhem – produktem slepé, neinteligentní náhody (evoluce), pak jeho život nemá žádnou hodnotu a žádnou hodnotu nemá ani jakékoliv pojetí spravedlnosti, které vychází z takového člověka.

Chápeme, že zvířata nejsou morální bytosti a nemají žádnou morální odpovědnost. To je také důvod, proč žádný zákon nečiní zvířata odpovědnými za jakoukoliv škodu, i škodu na životě, či zdraví a žádný soud je neodsoudí. Co však člověk, který naplánoval a zavraždil jiného člověka? Budeme z vraždy vinit biochemické procesy v jeho mozku, za které on nenese morální odpovědnost? V každodenním životě vyžadujeme od ostatních lidí, aby jednali zodpovědně, avšak logicky nutným závěrem materialistické koncepce původu člověka v neživé hmotě je, že člověka nelze činit za cokoli zodpovědným. Mimochodem, byly to právě materialistické filozofie o původu člověka v neživé hmotě, které degradovaly člověka na úroveň zvířat a které inspirovaly ty nejhorší ideologie, jaké kdy lidstvo poznalo. Nositelé těchto ideologií a jejich pomahači mají na svědomí desítky milionů zmařených lidských životů, které utýraly, umučily, povraždily. Žádný zastánce evoluce však nepoužije např. holocaust Židů za důkaz pravdivosti evoluce. Proč? Protože i zastánci evoluce je jasné, že se jedná o zločiny odporující morálce a spravedlnosti. Buďto tedy morálka a spravedlnost nemají co dělat v lidské společnosti ve světě, který vznikl evolucí, nebo evoluce nemá nic společného s existencí morálních lidských bytostí a jejich smyslem pro spravedlnost, ale obojí platit nemůže. Který evolucionista po zkušenostech s hrůznými důsledky materialistických filozofií uvedených do praxe v 20. století po Kristu, se odváží tvrdit, že morálka a spravedlnost nemají co dělat v lidské společnosti? Je logicky nedůsledné hledat původ člověka v neživé hmotě.

Skutečnost, že člověk je biologicky podobný zvířatům neznamena, že se vyvinul ze zvířat a že je jedním ze zvířecích druhů, ale pouze to, že Bůh jako efektivní Stvořitel použil stejné nebo podobné biologické platformy pro stvoření člověka, které použil pro stvoření zvířat. Totéž dnes člověk dělá v mnoha oborech. Například stejné podvozky nebo motory se montují do různých dopravních prostředků. Nebo si můžete od různých výrobců koupit počítač, displej, klávesnici, myš, programy, hry, filmy a všechno to spolu funguje, protože všichni výrobci používají stejné standardní technologie.

Zodpovědné jednání vyžadují od lidí i zákony. Máme zákony, které definují veřejné zájmy (např. ochrana rodiny, života, zdraví, mravnosti, majetku a jiných hodnot) a které činí člověka odpovědným za porušení těchto veřejných zájmů, včetně odpovědnosti trestněprávní. Máme soudy, jejichž povinností je vykonávat spravedlnost a ochraňovat lidskou společnost od vrahů a jiných zločinců. Je to proto, že chápeme, že člověk je morální bytost, má rozum, dokáže rozlišovat dobro od zla, má schopnost uvědomovat si následky svého jednání, ovládat své jednání, i nést za ně odpovědnost. V tom všem se člověk liší od zvířat. Proto i zákony činí lidi odpovědnými za jejich jednání a soud je odsoudí za spáchané zločiny. Takový soud je výkonem spravedlnosti.

Naše vědomí, že jsme morální bytosti, naše svědomí, které nás usvědčuje z nemorálního jednání a lidské zákony, které uznávají, že jsme morální bytosti s morální odpovědností, protože zakazují a trestně postihují nemorální jednání, to vše vylučuje, že jsme pouze slepou a bezúčelnou náhodou (tj. evolucí) zorganizovaným kusem živé hmoty, jakýmsi biorobem a že nás řídí biochemické procesy. Naopak svědčí o tom, že uvnitř této tělesné schránky je skutečný člověk, kterého stvořil duchovní, inteligentní, emocionální, morální Bůh ke svému obrazu. Bible tomuto vnitřnímu člověku říká duch, resp. duše. (Někdy se tyto pojmy používají zaměnitelně, jindy ne.) Podle Bible Bůh podřídil člověka své vlastní spravedlnosti, dal mu svoje zákony a učinil jej morálně odpovědným za jejich dodržování. Bůh stvořil člověka za účelem, aby hledal a našel svého Stvořitele, vstoupil do vztahu s Bohem (což je v nynější době možné pouze) skrze Ježíše Krista a mohl žít navěky v jeho nebeském příbytku.

Genesis 1:26 I řekl Bůh: "Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi." **27** Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. (EB)

Genesis 2:7 I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. (EB)

Ezechiel 18:20 Duše, která hřeší, ta umře;... (EB)

Skutky apoštolské 17:26 A učinil z jedné krve celý lidský rod, aby přebývali na celém povrchu země; vyměřil [jim] uložené časy a hranice jejich přebývání, **27** aby hledali Pána, zda by se ho snad mohli dotknout a nalézt [ho], ačkoli není daleko od žádného z nás. (NBK)

Jan 3:16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život. (NBK)

Matouš 25:34 Potom Král řekne těm po své pravici: „Pojďte vy, kdo jste požehnaní od mého Otce, přijměte za své dědictví to království, které je pro vás připraveno od založení světa. (NBK)

Podle Bible lidem, kteří Boha nehledají a nevstoupili s ním do vztahu (což je v nynější době možné pouze) skrze Ježíše Krista, však hrozí za jejich hříchy trest.

Matouš 25:41 Těm po levici však tehdy řekne: „Jděte ode mě, vy prokletí, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly, (NBK).

To, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek.

Můj závěr je takový, že víra, že člověk má ducha a duši, je rozumná víra.

A co Vy? Přemýšlíte o morálním rozměru člověka? Jaká je Vaše víra ohledně příčiny jeho existence? O jaké rozumné důvody a důkazy se opírá Vaše víra?

III. Potřebujeme Boha?

Tím se dostávám k třetí zásadní otázce, kterou je: Potřebujeme Boha? Většina lidí v ČR se evidentně domnívá, že Boha nepotřebují a v Boha nevěří. Opak je však pravdou. Je rozumné věřit, že Bůh vše stvořil, včetně nás lidí a všemu svému dílu dál řád a zákony. Když člověk stojící na okraji hluboké propasti ignoruje zákon gravitace, který dal Bůh hmotnému světu, následkem je jeho fyzická smrt. Když člověk ignoruje Boží duchovní zákon, že trestem za hřích je smrt, následkem je jeho duchovní smrt ve vztahu k Bohu. Každý člověk, který je na takové mentální a rozumové úrovni, že

dokáže rozlišovat dobro od zla a posoudit následky svého jednání, se v životě dopustil hříchů. (Nově narozené dítě, dospívající dítě nebo dospělý člověk, kterému taková mentální a rozumová vyspělost chybí, se naproti tomu hříchu dopustit nemůže.) Fyzický život člověka na zemi je pouze dočasný a při fyzické smrti dochází k oddělení ducha člověka od těla. Při duchovní smrti však dochází k oddělení ducha člověka od Boha. Je proto v zájmu každého člověka, aby se seznámil s Božími duchovními zákony, protože mají dopad na jeho věčnost. Neznalost zákonů přitom člověka neomlouvá ani jen ve vztahu k světským autoritám, natož ve vztahu k Bohu.

Je-li Bůh zdrojem našeho života, pak je rovněž i zdrojem úplně všeho, co pro svůj život potřebujeme. Svou mocí udržuje vesmír, který stvořil v takové rovnováze, která umožňuje náš život na zemi. Dal nám slunce jako zdroj světla, tepla a ukazatel času. Sesílá nám vláhu. Dal nám zdroje potravy. Dal nám dýchatelný vzduch. Dal nám při početí čistého ducha. Dal nám svědomí, aby nás varovalo před zlem. Dal nám touhu po dobru, věčnosti a spravedlnosti. Dal nám morální zákony.

Dle Bible nás miloval Bůh natolik, že za nás obětoval svého Syna Ježíše Krista na kříži. Na jeho těle potrestal naše hříchy, aby nám nepůsobily duchovní smrt a aby nám nebránily přijít do Božího nebeského příbytku. Dle Bible se totiž na kříži, kde zemřel Boží Syn Ježíš Kristus setkala Boží spravedlnost, láska a milosrdenství. Boží spravedlnost, která vyžaduje, aby byl každý hřích potrestán. Boží láska, kterou nás Bůh miloval natolik, že za naše hříchy potrestal svého Syna Ježíše Krista. Boží milosrdenství, které nám Bůh projevuje tím, že na podkladě oběti Ježíše Krista nám odpouští naše hříchy a dává nám věčný život. Věčný život v Božím nebeském příbytku je nezasloužený dar, který Bůh nabízí člověku zdarma.

Římanům 6:23 Neboť odplatou za hřích [je] smrt, ale Božím darem [je] věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu. (NBK)

Představte si místo, kde je pouze láska, dobro a vše, co člověk potřebuje k životu. Místo, kde není žádné zlo a žádné utrpení. Dle Bible Bůh připravil věčnost na takovém místě pro lidi, kteří Boha potřebují a jsou poslušní jeho zákonům. Nyní si představte místo, kde není žádná láska, žádné dobro a nic, co člověk potřebuje k životu, ale pouze zlo a utrpení. Dle Bible Bůh připravil věčnost na takovém místě pro lidi, kteří Boha nepotřebují a nejsou poslušní jeho zákonům.

Podmínkou pro život je totiž vždy naše poslušnost Božím zákonům. Když je člověk poslušný zákonům, které dal Bůh hmotnému světu, je mu odměnou fyzický život na zemi po určitou dobu. Když je člověk poslušný Božím duchovním zákonům, Jeho vůli, která je pro nás zapsaná v Novozákonních Písmech Bible, je mu odměnou spása, tj. záchrana před trestem za jeho hříchy a věčný život v Božím věčném nebeském příbytku.

Opět podotýkám, že to, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek.

Můj závěr je takový, že je rozumné věřit, že potřebujeme Boha.

A co Vy? Potřebujete Boha? O jaké rozumné důvody a důkazy se Vaše víra opírá?

IV.

Je všechno relativní?

Tím se dostávám ke čtvrté zásadní otázce, kterou je: Je všechno relativní? To, co je skutečně relativní jsou neustále se měnící lidské normy chování. Morální normy a hodnoty jsou degradovány těmi, kdo mají v rukou moc (dále jen "vládci"). Vládci jsou nicméně jen pomyslnou špičkou ledovce

lidské společnosti, která je unášena tam, kam ji táhne zbytek společnosti. Výsledkem je, že morální zvrácenosti, které byly před 100 lety naprosto nemyslitelné, jsou dnes něčím naprosto normálním. Dva příklady za všechny: 1) Státem legalizované vraždění nenarozených dětí, o jejichž rozsudku smrti rozhoduje často pouhé: "Já 'to' nechci." 2) Státem legalizované registrované partnerství homosexuálů. Člověk nemusí být génius, aby postřehl další směřování této morální degradace a předpověděl, že morální zvrácenosti, které jsou dnes ještě nepříjemné, se za nějakou dobu stanou rovněž normou. Obávám se tak, že nebude dlouho trvat, než se dočkáme legalizace "manželství" mezi homosexuály a jeho "plného zrovnoprávnění" s jediným skutečným manželstvím, které může uzavřít pouze jeden muž s jednou ženou, včetně adopce dětí homosexuály a propagace této zvrácenosti jako "normální" alternativy k rodině ve školách. Stejně tak se obávám, že se můžeme dočkat legalizace prostituce jako živnosti, legalizace distribuce drog, legalizace euthanasie, atd. Možná, že za 100 let morální degradace pokročí natolik, že se naši potomci dočkají i legalizace polygamního manželství nebo legalizace registrovaného partnerství, či rovnou manželství mezi člověkem a zvířetem. Jedna generace jen maličko pootevře dveře nějakému zlu, další generace z něj udělá normu a další generace, které v tomto zlu vyrůstají a považují je za něco, co je normální, otevírají dveře dokořán dalšímu a většímu zlu, o kterém se dřívější generacím ani jen nezdálo. Jak nás učí historie, morální degradace společnosti není znamením jejího pokroku, ale krize - společenského úpadku, a předstupněm jejího kolapsu a chaosu.

Naproti tomu Bůh Bible, ačkoliv v průběhu lidské historie uzavřel s různými lidmi různé smlouvy, v každé době vyžaduje od lidí dodržování dvou stejných morálních norem.

Lukáš 10:27 A on odpověděl: "Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vši své síly a celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe." (NBK)

Bible vysvětluje, že člověk miluje Boha tím, že jedná podle jeho přikázání a svého bližního tím, že mu nečiní to, co nechce, aby jiní činili jemu:

Římanům 13:9 Vždyť [přikázání] ^F, nebudeš cizoložit, ^F nebudeš vraždit, ^F nebudeš krást, ^F nebudeš žádat, ^{Ex 20,13-15.17; Dt 5,17-19.21} a [je]-li [ještě] nějaké jiné přikázání, jsou shrnuta v tomto ^ř slovu: ^F, Budeš milovat svého bližního jako sám sebe. ^{Lv 19,18} (x) [Ex 20:13](#); [Dt 5:17](#); [Lv 19:18](#); [10](#) Láska bližnímu nepůsobí [nic] zlého. Naplněním Zákona [je] tedy láska. (NS)

Světové říše, společenské systémy, jejich náboženství a filozofie vznikaly, měnily se, upadaly a zanikaly, avšak uvedené dvě morální normy, které stanovil Bůh Bible pro lidi zůstávají stále stejné a v tomto ohledu jsou absolutní. Stejně absolutní morální normy tak platili pro Abraháma, jeho syna Izáka a vnuka Jáкова, se kterými Bůh uzavřel smlouvu v patriarchální době (cca před 4000 lety), kdy otec byl hlavou rodiny a knězem Bohu (rodinné náboženství). Oni své smlouvy s Bohem splnili. Kvůli tomu o staletí později uzavřel Bůh další smlouvu skrze Mojžíše s Jákobovými potomky – Izraelským národem (cca před 3500 lety), v rámci které pouze jednotlivci z kmene Levi byli kněžími Bohu (národní náboženství). I pro Izraelský národ platily stejné absolutní morální normy. Izraelský národ však svou smlouvu s Bohem nesplnil. Platnost této staré smlouvy byla ukončena poslední, novou smlouvou, kterou Bůh uzavřel skrze Ježíše Krista (cca před 2000 lety) se všemi lidmi, ať žijí kdekoli, kteří přijímají Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele. Všichni tito lidé jsou kněžími Bohu (univerzální náboženství). I pro ně platí stejné absolutní morální normy. To však neznamená, že obsahová náplň uvedených dvou absolutních morálních norem je stejná v každé době. Pravdou je, že se lišila v různých smlouvách. Tak např. pod starou smlouvou Izraelci přinášeli Bohu nedokonalé

mrtvé zvířecí oběti na připomínku svých hříchů. Pod novou smlouvou Ježíš Kristus přinesl dokonalou oběť za hříchy lidí, vstal z mrtvých a jeho následovníci přinášejí Bohu živou oběť spočívající ve svatém způsobu života, tedy v konání Boží vůle zaznamenané v Novozákonních Písmech Bible. (Římanům 12:1)

Dle Novozákonních Písem Bible je jádrem nové smlouvy evangelium, tj. dobrá zpráva, že Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy na kříži, vstal z mrtvých a nabízí svým následovníkům věčný život. Apoštol Petr napsal ve svém dopise:

1 Petrův 1:24 Vždyť: "Veškeré tělo [je] jako tráva a všechna lidská sláva jako květ trávy. Tráva uschla a její květ opadal, **25** ale Pánova řeč zůstává navěky." A to je to slovo, jímž vám bylo vyhlášeno evangelium. (NBK)

Spása má tak úzkou spojitost s osobou, učením, životem, skutky, obětí a vzkříšením Ježíše Krista, že tento o sobě prohlásil:

Jan 14:6 Ježíš mu řekl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (NBK)

Od okamžiku, kdy Bůh dal lidem evangelium, neuzavřel s nimi žádnou jinou smlouvu (Galatským 1:6-9). Nová smlouva je jedinou platnou smlouvou, kterou Bůh nabízí každému člověku v dnešní i budoucí době. Touto smlouvou Bůh nabízí člověku na podkladě oběti Božího Syna Ježíše Krista na kříži odpuštění hříchů a věčný život v Božím nebeském příbytku, pokud člověk přijme tento dar spásy za podmínek stanovených Bohem v Novozákonních Písmech Bible. Jinými slovy, Novozákonní Písma Bible obsahují stejné Boží normy pro člověka, které platily před cca 2000 lety, které platí v nezměněné podobě dnes, a které budou platit v nezměněné podobě, dokud bude trvat tento věk a v tomto ohledu jsou absolutní.

Opět podotýkám, že to, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek. Můj závěr je takový, že víra v existenci absolutních Božích norem, je rozumná víra.

A co Vy? Věříte, že je vše relativní? O jaké rozumné důvody a důkazy se opírá Vaše víra?

V.

Je Ježíš Kristus podvodník nebo Bůh?

Tím se dostávám k páté zásadní otázce, kterou je: Je Ježíš Kristus podvodník nebo Bůh? Někteří lidé považují Ježíše Krista za moudrého a dobrého člověka, na jehož filozofii je hodně pravdy. Tito lidé si buďto pozorně nepřečetli Bibli nebo o jejím obsahu hlouběji nepřemýšleli. Kdyby tak učinili, museli by totiž dospět k závěru, že Ježíš je buďto podvodník nebo Bůh. V žádném případě však na podkladě Písem nelze o Ježíši učinit rozumně závěr, že je pouze moudrý a dobrý člověk.

Předně, Ježíš se narodil cca před 2000 lety ve vesnici Betlémě (hebr. Beth-lechem = dům chleba) v Judské provincii na periferii Římského impéria. Vyrůstal v židovské rodině chudého tesaře a do cca 30 let svého života nebyl širší veřejnosti nijak znám. Byly to poslední cca 3 roky Ježíšova života, kdy se Ježíš stal díky svému učení, ale hlavně díky svým zázrakům veřejně známým, převážně mezi Židy, avšak v poměrně malé oblasti (Galilea, Samaří, Judsko, Idumea, Decapolis, Perea, Fenicie, Sýrie). Starozákonní proroctví Hebrejských Písem ukazovala na tuto dobu jako na dobu, kdy od Boha

přijde k Židům Mesiáš (z hebrejštiny) – Kristus (z řečtiny) (obojí znamená “pomazaný”), který bude králem a přinese jim spásu (záchranu). Byla to tedy doba ze strany Židů nabitá očekáváním příchodu Mesiáše. Židé si však prorocství nesprávně vykládali tak, že Mesiáš bude politickým králem, který vyžene římské okupanty a obnoví politické království Izraele. Někteří Židé, jež byli svědky zázraků, které Ježíš učinil, ho chtěli prohlásit za svého politického krále, což však Ježíš odmítl.

Když Ježíš veřejně usvědčoval náboženskou elitu Židovského národa z náboženského pokrytectví, rušení Božího slova lidskými tradicemi, svými výroky kladl sám sebe na roveň Boha a k tomu všemu konal již zmíněné zázraky, rozhodli náboženští vůdci, že musí zemřít. Smrt by jej v očích Židovského národa zdiskreditovala jako podvodníka, který se pouze vydával za někoho, kdo přišel od Boha a i ti Židé, kteří uvěřili, že je Mesiášem, by ho kvůli jeho smrti zavrhnuli. Mrtvý Mesiáš by totiž nemohl naplnit jejich očekávání, že je zachrání z římské okupace. Židovští náboženští vůdci vydali Ježíše římským pohanům a nátlakem na římského prokurátora Piláta dosáhli jeho popravu. Ježíšovo ponížení, utrpení a smrt na kříži jako nějakého rouhače nebo modláře (z pohledu Židů), resp. otroka nebo zločince (z pohledu pohanů), by při přirozeném běhu událostí stačily k jeho diskreditaci jako podvodníka.

Všechno však změnila událost, kterou lze oprávněně považovat za nejvýznamnější v historii lidstva. Dle Bible tou událostí bylo to, že Ježíš vstal třetího dne z mrtvých a jeho hrob hlídáný vojáky byl prázdný. Tato událost byla důkazem, že Ježíš je Bůh, Mesiáš - Kristus, Král a Spasitel (Jan 1:1-3, 14-18, 20:24-29) a dále potvrdila závaznost Ježíšova učení o Boží spáse, tj. záchraně lidí před trestem za jejich hříchy. Apoštolové jako očití svědkové vzkříšeného Ježíše Krista pak svědectvím o vzkříšení Ježíše z mrtvých změnili tehdejší svět. Již v první den (Letnice cca roku 30 po Kristu), kdy apoštolové začali veřejně hlásat evangelium (tj. dobrou zprávu, že Ježíš je Kristus a že vstal z mrtvých a každý, kdo jej přijme za Spasitele, bude zachráněn), cca 3000 Židů shromážděných v Jeruzalémě z celého tehdejšího civilizovaného světa, přijalo Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele. Tito Židé uvěřili v Ježíše jako svého Spasitele cca 50 dnů po jeho ukřižování. Museli mít proto naprosto mimořádný důvod, a tím bylo jediné vzkříšení Ježíše z mrtvých.

Skutky 2:36 At' tedy všechen dům Izraele s jistotou ví²⁶, že ^řBůh učinil toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, i Pánem i Mesiášem²⁷.^{(26) nebo: poznává;} ^{(27) ř.: Kristem;} **37** Když [to] uslyšeli, byli (hluboce zasaženi)²⁸ v srdci [a] řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co⁺ máme⁺ dělat, muži bratři?“^{(28) ř.: probodeni;}
38 Petr jim^[*] řekl: „Učiňte⁺ pokání^{Zj 2,5} a každý z vás at' se dá pokřtít na základě jména Ježíše Mesiáše^{Mt 2,4} na²⁹ odpuštění svých hříchů, a^F přijmete³⁰ dar^ř Ducha Svatého.^{(29) nebo: k (ř. „[eis]“);}
^{(30) nebo: dostanete;} ^{(x) Zj 2:5; Mt 2:4;} **39** Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem, kteří [jsou] daleko [a] které si povolá Pán, náš ^řBůh.“ **40** [A]⁺ ještě⁺ mnoha jinými slovy [to] dosvědčil a vyzýval je: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ **41** Ti, kteří^[radostně] přijali jeho ^řslovo, byli pokřtěni a toho dne bylo přidáno asi tři tisíce duší. (NS)

Změna světa spočívala v tom, že vzniklo křesťanství, jež v krátké době zaplavilo celé Římské imperium a rozšířilo se i do barbarských zemí. Svým důrazem na lásku k Bohu a bližnímu, pokoru, milosrdenství a odpuštění nabídlo světu nejvyšší morálku, jakou kdy lidstvo kdy poznalo a zásadně ovlivnilo kulturu, náboženství i lidské mravy v západním světě. Náš letopočet se do dnešní doby počítá od narození Ježíše Krista (a to bez ohledu na to, že nebyl spočítán správně), nikoliv od narození Julia

Césara nebo císaře Konstantina nebo císaře Justiniána, případně jiného člověka. Do dnešní doby si mnozí lidé na světě o Vánocích připomínají narození Ježíše Krista a o Velikonocích jeho ukřižování a vzkříšení. Novozákonní Písma Bible jsou pak nejlépe zdokumentovanými a dochovanými starověkými dokumenty na světě. Je příčinou toho všeho podvodník Ježíš Kristus? Nikoliv, Bůh Ježíš Kristus!

Zda je Bible věrohodná a zda vstal Ježíš Kristus z mrtvých, je předmětem dalších přednášek. Můj závěr je takový, že víra, že Ježíš Kristus je Bůh, je rozumná víra.

A co Vy? Čemu věříte o Ježíši Vy? O jaké rozumné důvody a důkazy se opírá Vaše víra?

VI.

Co je největší problém člověka?

Tím se dostávám k šesté zásadní otázce, kterou je: Co je největší problém člověka? Co považujete za největší problém? Nefunkční rodinu? Špatnou výchovu dětí? Špatné mezilidské vztahy? Korupci? Kriminalitu? Terorismus? To jsou nepochybně velké problémy, které negativně ovlivňují fungování lidské společnosti. To všechno jsou však pouze druhotné projevy největšího problému, který má každý člověk. Dle Bible je tím největším problémem člověka hřích. Nemám na mysli “dědičný hřích”, protože žádný takový hřích neexistuje a je pouze výmyslem lidí. Mám na mysli skutečný hřích - zlo, kterého se člověk v rozporu s Božím Slovem dopouští vůči svému Stvořiteli Bohu a jiným lidem. Největší problém je to proto, že jsou s ním spojeny pro člověka věčné negativní důsledky, kdežto s negativními důsledky všech pozemských problémů se budeme potýkat pouze po dobu našeho pozemského života. Dle Bible nevyřešený problém hříchu člověka vůči Bohu znamená pro takového člověka, že jednoho dne se bude před Bohem ze svých hříchů zodpovídat. Bude za ně Bohem souzen, shledán vinným a odsouzen k trestu věčného utrpení v místě, které je v Novozákonních Písmech Bible popsáno jako věčný oheň připravený pro ďábla a jeho anděly, nebo jako nejzazší temnota, kde bude pláč a skřípění zubů. Z uvedeného je zřejmé, že se nejedná o fyzické místo, oheň, pláč, či skřípění zubů, neboť toto místo bylo Bohem původně připraveno pro ďábla a jeho anděly, což jsou bytosti duchovní. Je to tedy duchovní místo, kde společně s ďáblem, který je prvotní příčinou všeho zla, budou dle Bible věčně trpět duše těch lidí, kteří nepřijali Boží dar spásy (tedy záchranu před Božím trestem za hříchy) skrze Ježíše Krista.

Hřích stojí v pozadí celé řady pozemských problémů, se kterými se lidská společnost potýká. Hřích je vše, co je zlé v Božích očích. Příčinou hříchu je nejčastěji sobectví a láska k penězům, resp. k materiálním věcem. V tomto světě číhají na člověka již od dětského věku takřka všude svody k hříchu: Mnozí rodiče svým příkladem učí děti sobectví, závisti, lhaní, pokrytectví, manipulování, podvádění, pomlouvání, nenávisti, kouření, pití alkoholu, atd. Mnohé školy učí děti, že Bůh není a že pocházíme ze zvířat (chování dospělých lidí nasvědčuje, že na tom něco je). Mnohé reklamy jsou zaměřené na děti a podněcují jejich touhu po materiálních věcech - hračkách, značkových oděvech, botách, mobilních telefonech, hudebních přehrávačích, tabletech, atd., bez jejichž vlastnictví je kluk či dívka outsiderem mezi svými spolužáky. Před nějakou dobou jsem četl ve zprávách na internetu, že nácitileté holky v Hongkongu se prodávají k prostituci, aby si mohli koupit značkové věci. Kolik je asi takových nácitiletých v ČR? ... Vděčným objektem reklamy je mladý člověk, kterého reklama povýšila na centrum vesmíru, jež může mít okamžitě propagovaný produkt nebo službu a může si je užívat “bez závazků”. Jindy reklamy propagují cigarety a alkohol. Časté jsou pornografické reklamy (někdy dokonce vydávané svými autory za umění) umístěné na veřejných místech (dětí s rodiči je míjejí cestou do školky nebo školy), na kterých se ženy či muži prodávají k vizuální prostituci, a které prosazují nahotu jako něco normálního k propagaci čehokoliv. Dále existují časopisy zaměřené na nácitileté s

příběhy se sexuálním obsahem, propagující materialismus jako životní styl a povrchní vztahy ala Barbie&Ken. Na jejich emoce pak útočí hudba – dá-li se to takto vůbec nazvat, když příznačnější název je “odpadní stoka” – propagující sex, násilí a vulgárnost. Na peněžní výhru je lákají výherní automaty, či reklamy loterijních firem. “Nevšední zážitky” jim nabízejí distributoři drog, atd.

Dítě, které vyrůstá ve společnosti, jež je plná svodů k hříchům, je duchovně deformováno k obrazu této společnosti a vypěstuje si hříšný způsob života ještě předtím, než je vůbec schopno plně porozumět a rozeznat dobro od zla.

Hřích má samozřejmě i negativní sociální důsledky. Kolik lidí bude milovat sobce, který miluje ze všeho nejvíc sám sebe a všichni ostatní lidé jsou zde proto, aby mu pomohli naplňovat jeho touhy? Kdo bude věřit lháři? Kdo chce za přítele pokrytce, podvodníka, manipulátora? Kdo zaměstná zloděje? Kterí rodiče chtějí pro své dítě za kamarády děti, jež sprostě mluví, kouří a pijí alkohol? Veškeré negativní důsledky hříchů v tomto životě jsou však ničím ve srovnání s věčným utrpením, které dle Bible připravil Bůh nekajícím se hříšníkům ve věčnosti.

V neposlední řadě, hřích útočí na svědomí člověka a má negativní vliv i na psychiku člověka. Člověk zažívá výčitky svědomí, žije ve strachu, případně nenávidí sám sebe, že nedokáže odolat pokušení hříchu. Vnitřně pak touží po vlastní změně k lepšímu, po odpuštění a duševní pohodě.

Dle Bible ten, kdo žije v hříchu, je otrokem hříchu a takový člověk je pro Boha nepřijatelný. Člověk se musí stát Božím dítětem skrze Ježíše Krista, aby mohl mít vztah s Bohem.

[Jan 8:34](#) Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, říkám vám, že každý, kdo dělá hřích, je otrokem hříchu. [35](#) A otrok nezůstává v domě navěky, syn zůstává navěky. [36](#) Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete opravdu svobodní." (NBK)

Tím, jak člověk žije dnes, rozhoduje o své věčnosti.

Opět podotýkám, že to, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek. Můj závěr je takový, že víra, že hřích je největším problémem člověka, je rozumná víra.

A co Vy? Co je Vaším největším problémem? O jaké rozumné důvody a důkazy se opírá Vaše víra?

VII.

Jaké je řešení největšího problému člověka?

Tím se dostávám k sedmé zásadní otázce, kterou je: Jaké je řešení největšího problému člověka? Topili jste se někdy? Člověk kolem sebe máchá rukama a kope nohama ve snaze se udržet nad hladinou. Voda mu oslepuje oči, vniká do úst i do nosu. Dusí se. Jeho panika se stupňuje. Myslí na smrt. Noří se pod hladinu. Zadržuje dech. Veškerou vůli a sílu vynakládá na to, aby se dokázal vynořit nad hladinu a nadechnout pro zoufalý boj s živlem, když v tom mu kdosi hodí lano se záchranným kruhem, on se jej pevně uchopí, je vytažen z vody a zachráněn. V duchovním smyslu se duch člověka topí v hříchu.

Dle Bible trest, který Bůh stanovil za hřích je smrt, tj. oddělení ducha člověka od Boha, tzv.

duchovní smrt. Pokud duchovně mrtvý člověk zemře i fyzicky, kdy je jeho duch oddělen od těla, čeká ducha člověka kvůli spáchaným hříchům věčné oddělení od jeho Božského stvořitele, který je zdrojem veškerého dobra a všeho, co potřebujeme pro svou existenci. Boží Syn Ježíš Kristus nám však nabízí záchranu ze stavu duchovní smrti. Ježíš Kristus totiž svou nepředstavitelně krutou smrtí na kříži dobrovolně podstoupil trest za naše hříchy. Protože sám byl bez hříchu (pro Boha nebyl duchovně mrtvý, ale živý), neexistoval žádný Boží zákon, který by Ho mohl držet pod mocí smrti. Třetího dne vstal z mrtvých a tím naplnil svoje vlastní proroctví o svém vzkříšení. Spatřily jej stovky svědků. Vzkříšený Ježíš Kristus je Starozákonními Písmy Bible prorokovaným Pánem a Spasitelem, tj. našim zachráncem před Božím trestem za naše hříchy a dárce věčného života pro každého, kdo se uchopí jeho nabídnuté pomocné ruky a nechá se vytáhnout z problému hříchu. Ježíš Kristus je jediným řešením tohoto největšího problému, který má každý člověk.

Dle Bible, základním předpokladem pro vyřešení problému hříchu je naše uznání, že takový problém vůbec máme a uznání, že jeho vyřešení je možné pouze prostřednictvím Ježíše Krista. K tomu člověk potřebuje mít pokorného ducha. Pokora je opakem pýchy a arogance, která ignoruje problém i nabízenou pomoc. Pokorný duch uznává, že se topí v hříchu, že morálně poklesl a že potřebuje Ježíšovu pomoc. Pokorný duch se rmoutí nad hříchy, kterých se dopustil (činí pokání) a hledá útěchu (odpuštění) u svého záchrance Ježíše Krista. Je rozhodnut změnit svůj život a již nežít v hříchu. Pokorný duch je mírný vůči Bohu a ochotně plní Jeho požadavky na spásu. Pokorný duch se sytí Boží spravedlností, kterou ho Bůh ospravedlňuje z jeho hříchů prostřednictvím oběti Ježíše Krista. Pokorný duch je milosrdný vůči jiným lidem. Pokorný duch usiluje o čisté srdce před Bohem. Hlásáním evangelia, tj. dobré zprávy o tom, že Ježíš zemřel za hříchy lidí, vstal z mrtvých, je Kristem, Pánem a Spasitelem, usiluje pokorný duch o pokoj mezi Bohem a lidmi, který schází všude tam, kde v životě člověka vládne hřích. Pokorný duch snese i výsměch, nadávky a jinou perzekuci pro svého Pána Ježíše.

Matouš 5:3 "Blaze chudým v duchu, neboť jim patří nebeské království. **4** Blaze plačícím, neboť oni budou potěšeni. **5** Blaze mírným, neboť oni dostanou zemi za dědictví. **6** Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. **7** Blaze milosrdným, neboť jim se dostane milosrdenství. **8** Blaze čistým v srdci, neboť oni uvidí Boha. **9** Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny. **10** Blaze pronásledovaným pro spravedlnost, neboť jim patří nebeské království. (NBK)

Dle Bible Bůh ze své lásky, milosti a milosrdenství nabízí v Ježíši Kristu každému člověku odpuštění hříchů a věčný život ve věčném nebeském příbytku jako řešení jeho problému hříchu. Je však potřeba, aby se člověk pevně uchopil nabídnuté pomocné ruky, tj. evangelia Ježíše Krista a uposlechl jeho volání. Tento nejistý pozemský život, který může kdykoliv skončit je jediná šance, kdy lze přijmout nabídnutou pomoc. Žádná jiná šance není. Uposlechnout evangelium lze 1) pouze vírou ve vzkříšeného Božího Syna Ježíše Krista a takovým jednáním v souladu s touto vírou, jež Bůh vyžaduje od každého člověka, který si přeje, aby ho Bůh zachránil. Tím jednáním je 2) pokání z hříchů, což je takový postoj člověka, kdy lituje svých hříchů a je rozhodnut se odvrátit od hříšného životního stylu. Tím jednáním je dále 3) vyznání Ježíše Krista jako Pána. Tím jednáním je dále 4) křest ponořením do vody na odpuštění hříchů (poté, co člověk uvěřil, nikoliv poté, kdy se narodil jako miminko). Tím jednáním je konečně i život v souladu s vůlí Pána Ježíše Krista, která je pro nás zaznamenána v Novozákonních Písmech Bible (Skutky 2:21-41, Římanům 10:9, Židům 10:26).

Věčný život je Božím darem a s Božím darem je to jako s jakýmkoliv světským darem. Aby mohl světský dar vzniknout musí být přijat obdarovaným člověkem za podmínek stanovených světským zákonem. Jinak dar nevznikne. Podobně Boží dar musí být přijat obdarovaným člověkem za podmínek stanovených Božím zákonem. Jinak dar také nevznikne.

Opět podotýkám, že to, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek. Můj závěr je takový, že víra, že Ježíš Kristus je řešením problému hříchu člověka, je rozumná víra.

A co Vy? Máte problém s hříchem? O jaké rozumné důvody a důkazy se opírá Vaše víra?

VIII.

Má Bůh zájem o každého člověka?

Tím se dostávám k osmé zásadní otázce, kterou je: Má Bůh zájem o každého člověka? Jeden člověk měl dva syny. Oba byli dospělí a žili v domě svého otce, kde měli otcovskou lásku, rodinné zázemí, domov, poctivou práci na hospodářství svého otce a dostatek všeho dobrého pro svůj život. Oba tito synové měli vlastní představu o svém životě. Ten mladší si usmyslel, že svou představu lépe naplní mimo otcovský dům. Když tato idea dozrála v pevné rozhodnutí, přišel za svým otcem a požádal jej, aby mu dal podíl na majetku, který by mu připadl z dědictví. Otec pak rozdělil svůj majetek mezi oba své syny. Nedlouho poté se mladší syn vybral na cestu do daleké země. Otec syna velice miloval, ale respektoval synovo rozhodnutí odejít pryč. Mladší syn svůj podíl z dědictví prohýřil. V oné zemi pak vypukl hladomor a on začal trpět nouzí. Připojil se k jednomu občanovi té země, který ho poslal na svá pole, aby pásł vepře. Tehdy se toužil nasytit alespoň lusky, které žrali vepři, ale ani ty mu nikdo nedal. Jeho otec měl přitom mnoho služebníků, kteří nikdy nehladověli, zatímco on hynul hladem. Pak onen syn přišel k rozumu. Uvědomil si, že opuštěním svého otce a nemorálním životem prohřešil vůči milujícímu otcí. Teď toho upřímně litoval a rozhodl se k němu vrátit. Už ne jako syn, ale jako služebník. Ještě byl daleko od otcovského domu, když jej spatřil jeho otec a pohnut soucitem příběhl, padl mu kolem krku a políbil ho. A syn mu vyznal: “Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou a nejsem už hoden být nazýván tvým synem.” Jeho otec však přikázal svým služebníkům, aby synovi oblékli nejlepší roucho, na jeho prst navlékli prsten, obuli mu boty a připravili hostinu “neboť tento můj syn byl mrtev, a ožil; byl ztracen, a je nalezen”... Milujícím otcem ve výše uvedeném podobenství z Bible (Lukáš 15:11-24 NBK) je Bůh a mladším synem by mohl být kterýkoliv člověk. Bůh dal člověku při početí čistého ducha a různé talenty. Těmito talenty však člověk mrhá na hříšný život. Hříchy poskvrnil svého ducha a oddělil se od čistého a milujícího Boha. Bez vztahu s Bohem člověk hyne. Pokud si však člověk uvědomí svou zoufalou situaci, do které se dostal svými hříchy, činí pokání ze svých hříchů (lituje a odvrátí se od svých hříchů) a obrátí se k Bohu, je Bůh ochoten smilovat se nad takovým člověkem. Na podkladě oběti Ježíše Krista mu odpustí jeho hříchy a jednoho dne ho přijme k sobě do svého věčného nebeského příbytku jako své dítě.

Pokud se snad někdo domnívá, že nemá hříchy a nepotřebujete Boží odpuštění, tak se dopouští sebeklamu. Hříchem je každé jednání v rozporu s Boží vůlí, která je pro nás zapsaná v Novozákonních Písmech Bible. Hříchem není jenom pomluva, pokrytectví, lež, podvod, smilstvo, manželská nevěra, krádež, lakota, závist, nenávist, bezprávné násilí, vražda, každé další zlo vůči jinému člověku, ale i to, když člověk nekoná to, co je dobré, když neuctívá a neoslavuje svého Stvořitele Boha, když mu neprojevuje vděčnost za všechno, co pro něj Bůh učinil. Pokud se někdo naopak domnívá, že má příliš mnoho hříchů, že o takového člověka, jako je on, Bůh nemůže mít zájem a že mu Bůh hříchy neodpustí, tak se rovněž dopouští sebeklamu. Saul z Tarsu (pozdější apoštol Pavel), předtím, než se mu na cestě do Damašku zjevil vzkříšený Ježíš Kristus, pronásledoval křesťany. Trestal je v synagogách. Nutil je, aby se rouhali proti Bohu. Vyhrožoval jim smrtí. Vstupoval do jejich domovů a odvlékal muže i ženy do vězení. Když byli křesťané souzení, Saul hlasoval pro jejich smrt. Vydal se i do Damašku, aby odtud přivedl v poutech křesťany do Jeruzaléma k potrestání. Později v jednom dopise, který je součástí Bible, o sobě napsal, že je prvním z hříšníků a že na něm Ježíš Kristus ukázal všechnu

svou shovívavost jako příklad pro ty, kteří v něho uvěří k věčnému životu (1. Timoteovi 1:15-16 EB). V jiném dopise, který je součástí Bible apoštol Pavel napsal křesťanům do Korintu:

1. Korintským 6:9 Což nevíte, že nespravedliví⁺ nedostanou⁺ do⁺ dědictví Boží království? Nebludte! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci⁵ ani homosexuálové,^{(5) ř.: měkcí (= oddávající se tělesným hříchům, v užším smyslu: muži zneužívání pro homosex. styk);} **10** zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči⁺ nebudou⁺ dědici Božího království. **11** Takoví⁶ jste někteří byli. Ale⁺ dali⁺ jste⁺ se⁺ omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] a v^ř Duchu našeho^ř Boha.^{(6) ř.: Toto; (NS)}

Dle Bible Bůh má zájem o každého člověka, pokud takový člověk má zájem o Boha, činí-li pokání ze svých hříchů a je-li ochoten přijmout dar spásy skrze Ježíše Krista.

Opět podotýkám, že to, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek. Můj závěr je takový, že víra, že Bůh má zájem o každého člověka, je rozumná víra.

A co Vy? Má Bůh zájem o Vás? O jaké rozumné důvody a důkazy se opírá Vaše víra?

IX.

Proč Bůh dopouští utrpení?

Tím se dostávám k deváté zásadní otázce, kterou je: Proč Bůh dopouští utrpení? Častým argumentem pro odmítání Boha je: "Pokud by Bůh existoval, tak by nebylo tolik utrpení ve světě." Nyní si představte, že by Bůh skutečně neexistoval a neexistovala by ani křesťanská morálka, kterou učil a žil Ježíš Kristus. Jedná se o morálku, která přikazuje lidem na prvním místě milovat Boha celým srdcem, duší, myslí a silou a na druhém místě milovat bližního jako sebe sama. Morálku, která přikazuje člověku milovat i svého nepřítele. Morálku, která přikazuje lidem svatost a dokonalost tak, jak je svatý a dokonalý jejich nebeský Otec. Morálku, dokonalým příkladem které je Boží Syn Ježíš Kristus. Ač se nedopustil žádného hříchu (zla), byl vydán svými krajany pohanům, kteří jej bičovali, potupili a přibili na kříž, kde trpěl a umíral za naše hříchy. Ježíš se však za své katy modlil:

Lukáš 23:34 Tehdy Ježíš řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají!" ... (NBK)

A zatímco byl v agonii smrti, kolemstojící se mu posmívali (Matouš 27:41-43). Apoštol Petr napsal o Ježíšově utrpení:

1 Petrův 2:23 On, když mu spílali, nespílal zpět; když trpěl, nehrozil, ale předával [vše] Tomu, jenž soudí spravedlivě. (NBK)

Představte si tedy, že by neexistoval Bůh a Jeho křesťanská morálka, která přikazuje lidem lásku, milosrdenství a odpuštění. To by pak bylo peklo na zemi. Chtěli byste žít v takovém světě? Já tedy ne! Místo lásky by zde byla nenávisť, místo milosrdenství bezcitnost, místo odpuštění msta. Proč? Protože bez Boha, oběti Božího Syna Ježíše Krista na kříži, by zde chyběl nejvyšší morální apel na svědomí člověka milovat, prokazovat milosrdenství a odpouštět jiným lidem. Někdo může namítnout, že v Boha nevěří a přesto má lásku, milosrdenství a odpuštění vůči jiným lidem. Kde k

tomu takový člověk přišel? Rodičovskou výchovou? Kde k tomu přišli jeho rodiče, prarodiče či rodiče jeho prarodičů? Spočítali jste někdy věže pražských kostelů? Kolik ateistů asi žilo v Čechách a na Moravě do konce 18. nebo ještě i v 19. století? Nemylte se! Vše dobré co máme, pochází od Boha, ač často to lidé zdeformovali k nepoznání a z veškerého dobra vytěsnili Boha.

Dle Bible Bůh stvořil člověka jako svobodnou morální bytost, která se může svobodně rozhodovat, nikoliv jako robota, který dělá přesně to, k čemu byl naprogramován. To znamená, že člověk může udělat dobrá ale i špatná rozhodnutí. Za tuto svobodu, kterou lidé použili k špatným rozhodnutím (hříchům), v důsledku kterých se stali Božími nepřáteli, však sám Bůh zaplatil nejvyšší cenu - životem svého Syna Ježíše Krista, aby nám naše hříchy mohly být odpuštěny. Tato nesobecká láska Boha k člověku, je pro nás morální výzvou k nesobecké lásce k Bohu a každému člověku, i nepříteli. Nejedná se o emocionální lásku – řecky phileo, ale o lásku v morálním smyslu spočívající v konání toho, co je dobré před Bohem – řecky agape (v koine řečtině jsou různé druhy lásky vyjádřeny jinými slovy). Milovat Boha tak znamená konat jeho vůli:

1 Janův 5:3 Neboť to je láska k Bohu, abychom zachovávali jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká. (NBK).

Milovat bližního, i nepřítel tak znamená zdržet se vůči němu zlého jednání usilovat o jeho dobro:

Římanům 12:19 Nemstěte se sami, milovaní, nýbrž dejte místo [Božímu] hněvu, neboť je napsáno: „Mně [patří] pomsta, já^F odplatím, praví Pán.“ Dt 32,35; He 10,30 (x) [Dt 32:35](#); [Žd 10:30](#); 20 Ale: „Jestliže má tvůj nepřítel hlad, ⁺dávej mu ⁺jíst, [a] má-li žízeň, dávej mu pít; ⁺když to ⁺budeš ⁺činit, ^Fnasypeš žhavé uhlí na jeho hlavu.“ Př 25,21n; Mt 5,44 (x) [Př 25:21n](#); [Mt 5:44](#); 21 ⁺Nenech ⁺se ⁺přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem. (NS)

Milovat Boha a lidi znamená bojovat se svým sobectvím a omezovat jej křesťanskou morálkou. Mnozí lidé však mají nejraději sami sebe a sobectví některých jde i přes mrtvoly. Proto Bůh ustanovil vlády, aby trestaly zlo a odměňovaly dobro (Římanům 13:1-7). To se však často neděje, protože i zde jsou sobečtí lidé. Jednoho dne ale přijde poslední soud nad všemi lidmi za jejich hříchy, který dle Bible vykoná Ježíš Kristus.

2 Korinským 5:10 My všichni se přece musíme ukázat před Kristovou soudnou stolicí, aby každý dostal [odplatu] za to, co [dělal] v těle, podle toho, co vykonal, ať už [to bylo] dobré nebo zlé. (NBK)

Není to Bůh, ale člověk, kdo působí zlo a s ním spojené utrpení jiným lidem. Je to i každý z nás, kdo se z času na čas dopouští zla (hříchu) a tím působí utrpení jiným lidem. Božím trestem za každý hřích (ať lež nebo vraždu) je smrt. Pokud by měl Bůh zabránit každému zlu a utrpení, pak bychom neměli svobodou vůli, na podkladě které bychom se mohli svobodně rozhodnout Boha milovat nebo jej odmítnout a byli bychom roboti. Pokud by měl Bůh okamžitě potrestat každé zlo, pak bychom už byli všichni mrtví.

Opět podotýkám, že to, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek.

Můj závěr je takový, že víra, že lidé si sami působí utrpení a Bůh ho dopouští, protože nám dal svobodnou vůli, je rozumná víra.

A co Vy? Jaká je Vaše víra ohledně utrpení? O jaké rozumné důvody a důkazy se Vaše víra opírá?

X.

Jakému bohu slouží ateisté?

Tím se dostávám k poslední, desáté zásadní otázce, kterou je: Jakému bohu slouží ateisté? Od ranních dob lidské historie si lidé dělají modly, kterým se klaní, uctívají je jako své bohy a slouží jim. Takové jednání se skutečnému Bohu nelíbí. Ukazuje na zvrácenou mysl člověka, který si např. z kusu dřeva udělá oheň, zahřeje se, upeče si jídlo, zaplní si žaludek a ze zbytku dřevěného špalku si vytesá modlu boha. Pak padne před špalkem - bohem, klaní se mu a modlí se k němu: "Zachraň mě, jsi přece můj bůh." (Izajáš 44:9-20 EB) Vyrobil si boha, který nic nevidí, neslyší, necítí, nic nezná, nic mu neporadí, nedá mu sílu a odvahu, nijak mu nepomůže, nedá mu žádnou naději za hrob, nemá vůbec žádný zájem o svého lidského stvořitele, jež se pošetile klaní dílu svých rukou a své mysli.

I ateisté mají své modly, své bohy, kterým se klaní, uctívají je a slouží jim. Totiž to, co dávají na první místo ve svém životě a čemu podřizují svůj život, je jejich modlou, jejich bohem. Co tím bohem může být? Tak např. peníze, moc, sláva, kariéra, chalupa, zahrada, hobby, atd. Vidí a slyší je ten jejich bůh? Má s nimi soucit, když trpí? Poradí jim, co je rozumné a nerozumné, dobré a špatné? Dá jim sílu a odvahu? Pomůže jim v životních zkouškách? Pomůže jim překonat strach z umírání a smrti? Dá jim nějakou naději za hrob? Odpovědí na tyto otázky je "NE".

Pastýř ovcí David z Betléma celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí miloval Boha, spoléhal na něj a jednal podle Boží vůle. Mnohokrát ve svém životě čelil smrtelnému nebezpečí, kdy šlo o jeho život nebo život jeho blízkých. Byl jako štvaná zvěř. Nacházel se v naprosto zoufalých situacích. Ukryval se v horách, v jeskyních, dokonce i u svých úhlavních nepřátel – Pelištejců. David však Boha neopustil a Bůh neopustil Davida. David složil na oslavu Boha mnoho písní (žalmů). V jedné z nich se zpívá:

[Žalmy 23:1](#) Žalm Davidův. Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. [2](#) Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, [3](#) naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. [4](#) I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. [5](#) Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. [6](#) Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny méhožití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů. (EB)

Dle Bible Bůh dal Davidovi Izraelské království a nepřátele srazil k jeho nohám. Ve své době byl král David s pomocí Boha nejmocnějším králem na zemi. Bůh Davidovi slíbil, že jeho potomek bude kralovat navěky. Tím potomkem podle těla, který se o cca tisíc let později narodil v Betlémě byl Boží Syn Ježíš Kristus, který zemřel za hříchy lidí, vstal z mrtvých, vystoupil do nebe a odtud panuje v srdcích lidí, kteří ho přijímají za svého krále. Ježíš Kristus k sobě zve všechny lidi, i ateisty:

[Matouš 11:28](#) Pojd'te ke mně všichni, kteří⁺ těžce⁺ pracujete a⁺ jste přetíženi, a já vám^{F+} dám

⁺odpočinek. 29 Vezměte na sebe mé jho a uče¹⁹ se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a F naleznete odpočinutí svým duším.(19) ř.: naučte se; 30 Vždyť mé jho [je] příjemné²⁰ a mé břemeno je lehké."(20) nebo: dobré; (NS)

Člověk si při příchodu na tento svět nic nepřinesl a při odchodu z něj si nic neodnese. Bůh stvořil zemi a celý vesmír. Země se vším všudy je majetkem Boha. Lidé jsou pouze v pozici dočasných správců tohoto majetku. Boží vůle je, aby majetek byl pouze prostředkem k hledání, poznávání, uctívání Boha a konání Jeho vůle. V den, kdy skončí pozemský život člověka, nebude záležet na tom, kolik měl majetku, jak byl slavný, kam až to dotáhl ve své kariéře. Jediné, na čem bude záležet je, jaký měl vztah s Bohem. Stal se za svého života skrze Ježíše Krista Božím synem, nebo se klaněl falešným bohům a zůstal otrokem hříchu? Je-li Božím synem, Bůh jej přijme do svého věčného nebeského příbytku. Je-li otrokem, není pro něj v Božím nebeském příbytku místo, ale čeká jej pouze věčné utrpení v oddělení od Boha.

Opět podotýkám, že to, zda je Bible věrohodná, je předmětem dalších přednášek. Můj závěr je takový, že víra, že i ateisté slouží nějakému bohu, je rozumná víra.

A co Vy? Co dáváte na první místo ve svém životě a čemu podřizujete svůj život?

XI.

Jakému bohu slouží evolucionističtí vědci?

Nakonec ještě k evolucionistickým vědcům. V posledních cca 200 letech evolucionističtí vědci zásadním způsobem deformují myšlení lidí tím, že jim poskytují "vědecké" zdůvodnění pro neexistenci Boha a přijatelnost jednání, které je z hlediska Boha nemorální. Následující text pochází z knihy: "DARWINUV MÝTUS - Život a lži Charlese Darwina", autor: Benjamin Wiker, překlad: Eva Dolejší. Vydalo: Vydavatelství Ideál, Praha 2010.

Kapitola 8

DARWIN A HITLER

Rozdíl mezi Darwinem-člověkem a darwinismem jako určitou evoluční teorií je nanejvýš důležitý. Zatímco Darwin-člověk by se zděsil nad Hitlerem a nacisty, ukázalo se, že darwinismus měl zásadní vliv na vytváření vědeckých základů jejich rasové a eugenické teorie.

Darwinismus samozřejmě nebyl *jedinou* příčinou nacismu. Tvrdit něco takového by bylo absurdní a nesprávné. Spolu s mnoha dalšími spleťtými zdroji nacismu by bylo třeba uvést mesiánský nacionalismus, který silně prostoupil Německo v době reformace; germánské mysticko-mytické pojetí pohanských kořenů předcházejících křesťanství, které oslavovalo ušlechtilého nordického barbarského bojovníka; kulturní a politický antisemitismus, který se šířil po Německu přinejmenším od časů Lutherových; odvěký militarismus germánské společnosti; a konečně ponížení, které Němci pocítovali po první světové válce a těžce nesli během velké hospodářské krize. Nicméně darwinismus k tomu všemu, co bylo řečeno, výrazně přispěl.

V darwinismu našli němečtí intelektuálové vědecké ospravedlnění, že rasový konflikt, či přesněji řečeno, podřízení nebo odstranění méněcenných ras je naprosto nezbytné, aby se svět zachránil před evolučním rozkladem, ba co více, aby se lidstvo posunulo ve fyzickém, morálním a duševním vývoji vpřed. To nebyly myšlenky, které by němečtí intelektuálové vytrhli z kontextu nějakých nesprávně pochopených odnoží, ani dočasné pomatení. Pocházely přímo od Darwina.

Darwin tvrdil, že lidské bytosti se vyvinuly prostřednictvím vzájemných zápasů ras a kmenů, přičemž ti nejschopnější hubili ty nejméně schopné – proces, který pokračoval a mohl vést k případnému vyhubení například domorodých Australanů. Darwin byl přesvědčen, že člověk stanul na „samém vrcholku žebříčku organismů“ nikoli proto, že ho „tam původně postavil“ Bůh, ale protože zvítězil na základě přírodního výběru, což „mu dává naději na ještě lepší osud v daleké budoucnosti“.¹

To je senzační závěr Darwinova díla *O původu člověka*. Pokud však má lidská evoluce pokračovat, může se tak dít pouze na základě týchž vývojových prostředků, vyhlazováním „méně zvýhodněných ras“ těmi, které jsou „zvýhodněny“ více. Jestliže vývoj člověka může postupovat kupředu, může také ustoupit nebo klesnout nazpět, couvnout, pokud se méně schopným naskytne možnost zvýšit svůj počet na úkor těch schopnějších. Jak Darwin uvedl ve svém stručném přehledu, „člověk jako každý jiný živočich se bezpochyby vyvinul a dosáhl svého současného vysokého postavení bojem o existenci vyplývajícím z jeho rychlého množení; a jestliže má postoupit ještě výše, musí i nadále podstupovat tvrdý zápas. Jinak by brzy upadl do netečnosti, a pak by tyto schopnější lidé byli v boji o život méně úspěšní než ti méně schopní.“² Musíme mít na paměti, varuje nás Darwin, že „pokrok není nějaké neměnné pravidlo“, a pokud „nezabráníme tomu, aby se počet bezohledných, ničemných a jinak podřadných členů společnosti zvyšoval rychleji než lepší třída lidí, národ bude degenerovat“.³

Takto hovořil sám Darwin a s tím, jak se jeho argumenty rozšířily do celé Evropy a Ameriky, rozšířily se i jisté utkvělé představy o odstupňování a degradování ras. Musíme zdůraznit, že to nebyl jen fenomén německý; ve skutečnosti se tyto ideje šířily i v Anglii a Americe. Samo slovo „eugenika“ vymyslel Darwinův vlastní bratranec, sir Francis Galton, a Darwinova rodina se chopila vedení v eugenickém hnutí. To udělala i Američanka Margaret Sangerová, zakladatelka plánovaného rodičovství, která stála v čele mezinárodního hnutí na podporu antikoncepce, jež mělo zabránit tomu, aby se „počet podřadných členů společnosti zvyšoval rychleji než lepší třída lidí.“⁴ Podtitul Darwinovy nejslavnější knihy *O vzniku druhů přírodním výběrem* zní *The Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life* (*O vzniku druhů přírodním výběrem, neboli uchováním prospěšných plemen v boji o život*) a rasismus a eugenika s ním šly vždy ruku v ruce.

Ačkoli Darwin nepožadoval vyhlazení Židů, předložil teorii, v níž je rasové vyhlazování hnací silou evolučního pokroku. Takto mohl s naprostým klidem hovořit o budoucím rasovém vyhlazování jako o něčem zcela předvídatelném. Opět se vracíme k jeho šokujícímu výroku, který se vyplatí zopakovat, protože ostatní životopisci jej často přecházejí nebo zcela opomíjejí. Podle Darwina „je vyhlazení především výsledkem soutěžení kmene s kmenem a rasy s rasou“ a tak dochází k posouvání člověka nahoru po evolučním žebříčku. „Když se civilizované národy střetnou s barbarskými, zápas je krátký až na případ, kdy smrtonosné prostředí napomáhá domorodé rase,“⁵ napsal Darwin ve své práci *O původu člověka* více než deset let po vydání knihy *O vzniku druhů*.

„V nepříteli vzdálené budoucnosti, budeme-li ji počítat na staletí, civilizované

lidské rasy téměř jistě v celém světě vyhladí a nahradí rasy divošské. Zároveň budou bezpochyby vyhlazeny antropomorfní opice... Mezera se pak zvětší, neboť se bude rozkládat mezi člověkem na úrovni civilizovanější, než jsou běloši, jak můžeme doufat, a nějakými lidoopy na úrovni paviána, a nikoli jako v současné době mezi černochem či domorodým Australanem a gorilou.”⁶

A tady to máte. Nejenže je vyhlazování ras stěžejní pro lidskou evoluci, neboť nás dovedlo tam, kde se nacházíme dnes, ale je i nadále ústředním bodem při našem napínavém výstupu, „jak můžeme doufat“, směrem výše, „než jsou běloši“, přičemž za sebou zanecháme takové vývojové rasové stupně, jako jsou „černocho“ a „Australan“ společně s gorilou. To je také cesta vzhůru k evolučním nadlidem, *Übermenschen*. Darwin daleko radši než Němce považoval za hlavní kandidáty na nadlidi Angličany, to však souviselo spíše s národní hrdostí než s vědou, a právě ta domnělá věda byla důležitá, protože darwinismus poskytl důležité *vědecké základy* pro antisemitismus.

Musíme si také uvědomit, že v nacistickém programu toho bylo víc než jen vyhlazování Židů. K vyhlazení byli určeni také Slované a Romové a tělesně postižení nebo „neschopní“. Nebylo by správné tvrdit, že Darwin by souhlasil s takovou „tvrdou“ eugenikou, protože víme, že on sám byl přesvědčen, že soucit s „neschopnými“ lidmi musí zvítězit nad „přísnou logikou“. Přesto, jak jsme již poznamenali, proti vyzdvihování soucitu jako jakéhosi morálního cíle stojí Darwinovo tvrzení, že evoluce nemůže mít žádný cíl a že všechny vyvinuté vlastnosti — včetně soucitu — jsou stejně pomíjivé jako podmínky, jež z nich učinily něco prospěšného. Jestliže „nebezpeční, zlí a jinak podřadní členové společnosti“ začnou převyšovat „lepší třídu lidí“, takže „národ“ evolučně spíše „degeneruje“, než se vyvíjí, pak by měl být zřejmě soucit vystřídán přísnou logikou. Není důležité, zda by to Darwin osobně potvrdil, protože zásady darwinismu dovoluují a zároveň podporují, aby se morálka zakládala na přírodním výběru, kdy silnější vznikají vyhlazováním slabších.

Je jisté, že v Německu zápas mezi soucitem a přísnou logikou, třebaže byl zdlouhavý, vyhrála přísná logika, přísná *vědecká* logika. *Není* to tedy tak, jak se velice často předpokládá a tvrdí, že totiž něco, co se nazývá sociálním darwinismem, se v Německu odštěpilo od biologického darwinismu a jako pseudovědecké hnutí plné primitivních hrdlořezů bez svolení použilo darwinistické biologické pojmy a nelogicky je aplikovalo na sociální oblast. Mezi darwinismem a sociálním darwinismem není žádný faktický rozdíl až na to, že se čirou náhodou zakládají na dvou samostatných knihách, Darwinových dílech *O vzniku druhů* a *O původu člověka*. Přesněji řečeno, jak na to poukazují historikové, sociální darwinismus časově předchází před Darwinovými pozoruhodnými literárními příspěvky a lze ho vysledovat již u Thomase Malthuse, Herberta Spencera (jemuž se ve skutečnosti dostane cti vymyslet termín „přežití nejschopnějších“) a Darwinova bratrance Francise Galtona. Nicméně tahle skutečnost obdivuhodně přesně ilustruje to, o čem jsem hovořil v předchozích kapitolách, že totiž Darwinova evoluce není objevem Darwinovým, nýbrž vyvrcholením intelektuálního hnutí trvajícího (přinejmenším) jedno století, které usilovalo o nové celkové pojetí lidského biologického a sociálního života. Darwin těm myšlenkám dal svůj punc a nyní nesou jeho jméno, takže Darwin musí nést odpovědnost za to, jakým způsobem on sám aplikoval svou konkrétní verzi redukcionistické evoluční teorie na člověka.

Nakonec tu zbývá ještě jedna neodbytná otázka: Čím to, že se darwinismus v tak kruté podobě prakticky uskutečnil v politice nacistického Německa? Jak jsme již uvedli, Darwin zajistil, aby se jeho kniha *O vzniku druhů* co nejdříve přeložila do němčiny. Jedním z jeho prvních a nejvlivnějších

čtenářů byl Ernst Haeckel, který měl doktorát z medicíny a zoologie. Po přečtení Darwina se okamžitě stal jeho oddaným žákem a dokonce podnikl dlouhou výpravu do Downu (ke značné nelibosti Emmy Darwinové, která nemohla vystát jeho hulákání ve špatné angličtině). Darwin sdělil Haeckelovi – což je velmi významné –, že mezi těmi lidmi, kdo pokračují v jeho práci, právě jeho „řadí na první místo“.⁷

Haeckel, vynikající zoolog, byl neúnavným učedníkem. Populárně naučné publikace, které vydával pro německou veřejnost, se prodávaly po stovkách tisíců a byly přeloženy do pětadvaceti jazyků. Haeckel propojil svůj darwinismus s představou magické, germánské pohanské minulosti předcházející křesťanství. Domníval se, že darwinistická věda v kombinaci s mužností germánského pohanství může do základů vymýtit křesťanskou náказu a vytvořit nové a suverénní Německo. Osvobozováním Německa od křesťanství se s oblibou zabývalo mnoho příslušníků německé (i evropské) intelektuální vrstvy a Německo mělo obzvlášť vzdělané obyvatelstvo, které bylo přístupné takovým intelektuálním proudům. Tím osvobozováním se samozřejmě myslelo osvobození Německa od morálních hranic křesťanství, přesněji řečeno šlo o to, oprostít se od křesťanského soucitu ve prospěch přísné evoluční logiky.

Haeckel přišel v tomto bodě s implicitní kritikou Darwina samého: Darwinova představa, že soucit je výsledkem evoluce, je nesprávná; soucit byl spíše výsledkem christianizace. Křesťanské nevědecké přesvědčení, že každý člověk má duši – což je zdroj jeho představ o lásce a soucitu k „neschopným“ –, nemohlo obstát proti novému vědeckému materialismu. *Nesmí* obstát, protože taková „láska“ je příčinou degradace rasy. Jelikož se tak „děje v našich civilizovaných státech“, výsledkem je „smutná skutečnost, že... slabosti těla a charakteru jsou v civilizovaných národech na neustálém vzestupu ...“, „Jaký z toho má lidstvo prospěch, když se uměle udržují a vychovávají tisíce zmrzačených, hluchoněmých, slabomyslných a dalších lidí, kteří se každoročně narodí s dědičným zatížením nějakou nevyléčitelnou nemocí?“ hřměl Haeckel. „Odpověď, že křesťanství zakazuje“ jejich likvidaci, „nikam nevede“, protože křesťanská opozice „je jen projevem útlocitnosti a moci konvenční morálky“ a „zbožná morálka tohoto druhu je často ve skutečnosti tou nejhlubší nemorálností“. Oproti Darwinovi, nikoli však oproti darwinismu byl Haeckel naprosto přesvědčen, že „útlocitnost by v těchto závažných etických otázkách nikdy neměla dostat přednost před rozumem“.⁸

Bylo by však mylné se domnívat, že za aplikování přísné darwinistické logiky v sociální oblasti v Německu nesl zodpovědnost jen jediný člověk. Darwinova myšlenka brzy pronikla do nejvyšších úrovní německé intelektuální vrstvy a hlásili se k ní její nejvýznačnější akademikové. Robby Kossmann, zoolog a později profesor v oboru lékařství, v roce 1880 zcela otevřeně prohlásil, že „darwinistický pohled na svět musí považovat současné útlocitné pojetí hodnoty života člověka za velmi přeceněné a zcela bránící pokroku lidstva“. Postavení člověka jako ztělesnění rasy, organické jednoty, musí „dosáhnout ještě vyššího stupně dokonalosti... likvidací méně nadaných jednotlivců, aby ti lépe nadaní získali prostor pro šíření svého potomstva“.⁹ Jak velmi stručně uvedl Alexander Tille, Haeckelův žák a prominentní darwinista nazývaný tak plným právem, novým mravním cílem musí být „povýšení a dokonalejší formování lidské rasy“ a to znamená, že „i tím nejpečlivějším výběrem těch nejlepších nelze dosáhnout ničeho, pokud jej neprovází nemilosrdné odstraňování těch nejhorších“.¹⁰ Tille byl také oddaným stoupencem velmi vlivného protikřesťanského německého filozofa Friedricha Nietzscheho, který tvrdil, že „nová společnost života“, jejímž „vůbec nejdůležitějším úkolem“ je „vyšší pěstění lidstva“, musí „nelítostně zničit všechny degeneráty a parazity“.¹¹

Na počátku dvacátého století Friedrich Krupp, prominentní průmyslník firmy Krupp, která vyzbrojila Německo, vyhlásil, že lukrativní Kruppovu cenu dostane nejlepší odpověď na otázku: „Co se dovídáme z principů biologické evoluce s ohledem na domácí politický vývoj a legislativu států?“ Očekávanou odpověď – již stejně jako otázce přikládal Krupp jakožto vytrvalý nadšený stoupenec eugenického darwinismu zvláštní význam – ochotně poskytl lékař Wilhelm Schallmayer, který si odnesl domů deset tisíc marek za svou knihu *Dědičnost a výběr (Erblichkeit und Selektion)*.¹²

Alfred Ploetz, který byl do Darwina i Haeckela úplně zamilovaný a který nebyl antisemita, založil v roce 1905 první eugenickou organizaci na světě, Německou společnost pro rasovou hygienu. Dalšími prominentními německými darwinistickými eugeniky, sociálními darwinisty a rasovými teoretiky byli etnolog Friedrich Hellwald; psychiatři Hans Kurella, Robert Sommer a Eugen Bleuler; profesor antropologie na univerzitě v Berlíně Felix von Luschan, fyziolog Wilhelm Preyer; lékaři Ludwig Büchner, Eduard David a Ludwig Woltmann; evoluční biolog August Weismann; anatom a antropolog Eugen Fischer; zoologové Ziegler a Oscar Schmidt; geograf Alfred Kirchhoff; botanik Ernst Krause; sociologové Ludwig Gumplowicz, Sebald Steinmetz a Klaus Wagner; a seznam pokračuje dále. Ani v tomto případě to nebyly hnědokošilaté hrdlořezové, ale lidé v nejvyšších postaveních akademického světa a příslušníci německé intelektuální elity a jejich díla vznikala především v druhé polovině devatenáctého století a v první čtvrtině století dvacátého. Dohromady tedy tvořili obecný darwinistický světový názor, který tolik formoval Německo před Hitlerem a nástupem nacismu. Byl často antisemitský, ale byl vždy darwinistický a antisemitismus pevně zakotvil v darwinistickém rasovém systému už dávno předtím, než se Hitler dostal k moci mezi dvěma světovými válkami.

Sociální darwinismus byl ve skutečnosti velmi důležitým faktorem v německém myšlení během první světové války. Jak jeden vojenský historik poznamenal slovy biologa (a darwinisty) Stephena Jaye Goulda: „Bylo otřepanou frází mezi německými intelektuály – a členy německého generálního štábu, kteří vyjadřovali tyto názory před císařem –, že válka byla ospravedlněna," řečeno Gouldovými slovy, „evolučním principem ... zvláště surovou formou přírodního výběru, definovanou jako neúspěšné, krvavé bitvy." ¹³

Je samozřejmé, že po první světové válce NSDAP, tedy nacisté, rozvinula tyto myšlenky ještě dál. Je jistě poučné, že Rudolf Hess, místopředseda nacistické strany, věčně konstatoval, že „národní socialismus není nic jiného než aplikovaná biologie".¹⁴ Hitler byl společenský reformátor, který chtěl léčit neduhy společnosti darwinistickými prostředky, spojením (vyjádřeno jeho vlastními slovy v jeho knize *Mein Kampf*) „nemilosrdného odhodlání vyřezat všechny výrůstky [společnosti], které nejsou schopny pokroku",¹⁵ s pozitivním programem šlechtění árijské rasy vhodnější pro světovládu. „Nejvyšším cílem lidské existence," argumentoval Hitler, „je zachování rasy."¹⁶ Není možné přehlédnout darwinistickou konstrukci a tón těchto slov z knihy *Mein Kampf*, kde *völkisch* filozofie je jen novou formulací darwinistické rasové klasifikace, zápasu a přežití nejvhodnější rasy, a národ se tak stává nositelem rasového, evolučního pokroku:

Völkisch pojetí světa uznává, že prvotní rasové prvky mají pro lidstvo velký význam. V principu je stát vnímán pouze jako prostředek k dosažení cíle a tímto cílem je zachování rasových charakteristik lidstva. Na základě völkisch principu tudíž nemůžeme připustit, aby se jedna rasa rovnala druhé. Podle zjištěných rozdílů rozděluje völkisch pojetí lidstvo na rasy nadřazené a podřazené. Na základě tohoto poznání je pak nuceno v souladu s

věčnou Vůlí, která ovládá vesmír, postulovat vítězství lepších a silnějších a podřízenost horších a slabších. A tak ctí skutečnost, že princip vlastní všem procesům v Přírodě je principem aristokratickým, a má za to, že tento zákon platí pro úplně všechny organismy... Völkisch krédo zastává názor, že lidstvo musí mít své ideály, protože ideály jsou nezbytnou podmínkou samé lidské existence. Na druhé straně však popírá, že etický ideál má právo převládnout, pokud ohrožuje existenci rasy, jež je standardním nositelem vyššího etického ideálu. Neboť ve světě, jenž by byl tvořen míšenci a negroidními lidmi, by veškeré ideály lidské krásy a vznešenosti a veškeré naděje na idealizovanou budoucnost našeho lidstva byly navždy ztraceny.

Na této planetě jsou naše lidská kultura a civilizace nerozlučně spjaty s přítomností Árijce. Kdyby byl vyhlazen nebo pokořen, pak by tmavý rubáš nové barbarské éry zahalil zemi...

Z tohoto důvodu je lidové pojetí světa v hlubokém souladu s vůlí Přírody, protože obnovuje svobodné působení sil, které povedou rasu skrze stupně neustálého vzájemného vzdělávání směrem k vyššímu typu, až nakonec nejlepší část lidstva bude vlastnit zemi a bude moci svobodně působit kdekoli po celém světě, a dokonce dosáhnout sfér, jež leží mimo tuto zemi.¹⁷

Ani jedna myšlenka v této pasáži není původně Hitlerova. Naopak, Hitler pouze dával dohromady staré prvky německé darwinistické myšlenky, jež dozrávala víc než polovinu století. Jak uvedl v projevu z roku 1923, „všechno v přírodě je věčný boj mezi mocí a slabostí, věčné vítězství silných nad slabými“. Rozhodně mluvil velice poutavě – zčásti halil krutost do náboženských pojmů, ztotožňoval kruté zákony přírodního výběru se zákony Božími –, ale rasové a eugenické jádro jeho myšlenky bylo jen stěží nové. Nacistické barbarství bylo vědeckým barbarstvím. Řečeno výstižnými slovy Richarda Weikarta:

Nacistické barbarství se odůvodňovalo etikou, jež se sama hrdě vydávala za vědeckou. Evoluční proces se stal soudcem veškeré morálky. Vše, co přispívalo k evolučnímu pokroku lidstva, bylo považováno za dobré, a to, co bránilo biologickému zdokonalení, bylo naopak považováno za morálně špatné. Masy lidí tak jako tak musí v tomto malthusiánském boji zahynout, namítali, tak proč nepomoci zdokonalení lidstva tím, že se urychlí zkáza zdravotně postižených a méněcenných ras? Podle této logiky je vyhlazování jednotlivců a ras považovaných za méněcenné a „neschopné“ nejen morálně oprávněné, ale dokonce morálně chvályhodné. Tak Hitler - a mnoho dalších Němců - uskutečnil jeden z nejhorších programů, jaký kdy spatřil světlo světa, s iluzorní představou, že darwinismus nám pomůže odhalit, jak svět zlepšit.¹⁹

Opět nemám pochyb o tom, že kdyby Darwin mohl dále žít a sledovat, co se stalo s darwinismem, byl by naprosto zděšen. Byl by však Darwin šokován natolik, aby zapochyboval o darwinismu samém? Na to nedokážu odpovědět.

Tolik kniha: “DARWINUV MÝTUS - Život a lži Charlese Darwina“, která ukazuje, že když

evoluční vědci odstranili ze své vědy Boha, a tak se osvobodili od nevědeckého křesťanství, dokázali vědecky ospravedlnit i vyhlazování ras jako hnací sílu evolučního pokroku. Na oltář jejich vědy byly obětovány životy milionů lidí. Jakému bohu slouží evolucionističtí vědci? Bohu lásky a života? Nikoliv, bohu sobectví a smrti!

Jak osvěžující je křesťanská filozofie lásky a života ve srovnání s darwinistickou filozofií sobectví a smrti!:

Matouš 5:43 "Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Budeš milovat svého bližního a nenávidět svého nepřítele.‘ **44** Já vám však říkám: Milujte své nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují, **45** abyste byli synové svého Otce, který je v nebesích. Vždyť on dává svému slunci vycházet na dobré lidi i na zlé a posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé. **46** Když totiž milujete [jen ty], kdo milují vás, jakou máte odplatu? Nedělají snad i celníci totéž? **47** A když zdravíte jen své bratry, co mimořádného děláte? Nedělají to snad i celníci? **48** Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích." (NBK)

Matouš 16:27 Neboť Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy každému odplatí podle jeho skutků. (NBK)

Marek 12:30 Proto budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a ze vši své síly.' To [je] první přikázání. **31** A druhé, podobné, [je] toto: ‚Budeš milovat svého bližního jako sám sebe.‘ Žádné přikázání není větší než tato [dvě]." (NBK)

Jan 3:16 Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život. **17** Bůh totiž neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. **18** Kdo v něj věří, není souzen, ale kdo nevěří, je již odsouzen; neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna. (NBK)

Římanům 13:9 Vždyť to "Nezcižložíš, nezabiješ, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš žádostivý" a je-li [ještě] nějaké jiné přikázání, je shrnuto v tomto slově: "Budeš milovat svého bližního jako sám sebe." **10** Láska nepůsobí bližnímu [nic] zlého; plností Zákona [je] tedy láska. (NBK)

Galatským 5:19 Skutky těla jsou ovšem zjevné. Jsou to: cizoložství, smilstvo, nečistota, nestydatost, **20** modlářství, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlení, hněvání, soupeření, roztržky, sekty, **21** závidění, vraždy, opilství, hodování a takové podobné věci. Předpovídám vám, jak jsem už dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, nebudou dědici Božího království. **22** Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, krotkost, zdrženlivost. **23** Proti takovým není [žádný] zákon. (NBK)

Hádejte, která z těchto dvou filozofií se učí ve školách, prosazuje v literatuře, hudbě, kinematografii, módě, kultuře, byznyse, politice, praktikuje v životech jednotlivců, rodin a ve společnosti? Kam směřuje lidská společnost? Kam směřujete Vy? K životu nebo ke smrti?

Závěr

Víra hraje v životě každého člověka důležitou a nezastupitelnou roli. Většinu věcí přijímáme na podkladě víry, protože není v silách, schopnostech a ani možnostech nikoho z nás si všechno ověřit. Věříme, že světýlka na obloze jsou hvězdy. Věříme, že země je kulatá. Věříme, že existuje Antarktida. Věříme, že dům, ve kterém bydlíme na nás nespadne. Věříme, že voda z vodovodu je zdravotně nezávadná. Věříme, že řidič MHD nás bezpečně dopraví do našeho cíle. Věříme, že nám ostatní lidé

říkají pravdu. Věříme ve věrnost manželky, resp. manžela, atd. Podobně můžeme věřit, že Bůh existuje a dává smysl a cíl naší existenci nebo můžeme věřit, že Bůh neexistuje, že země je hřbitov, na který se rodíme bez jakéhokoliv smyslu a cíle, pouze proto, abychom zde jednoho dne zemřeli, byli zahrabáni a sežráni červy, jak tomu bylo s generacemi lidí před námi a jak tomu bude s generacemi lidí po nás.

Již nerozumná víra ve věcech pozemských může mít pro člověka fatální důsledky pro jeho dočasný pozemský život, např. když svěří svůj život do rukou opilého řidiče. Avšak nerozumná víra ve věcech duchovních může mít pro člověka fatální důsledky pro jeho věčnost.

Každý člověk něčemu věří. Ne každý člověk však přemýšlí o své víře a má odvahu zkoumat, zda je to rozumná víra, která je postavena na rozumném základě a nikoliv nějaký vzdušný zámek.

Nedělám si představu, že během osmi přednášek plně porozumíte mým důvodům pro víru, kterou považuji za rozumnou. Moje ambice jsou daleko skromnější. Spokojím se, pokud tyto přednášky budou pro Vás podnětem k přemýšlení a zkoumání své vlastní víry – tedy, proč věříte tomu, čemu věříte - zda je to rozumná víra, která je postavena na rozumném základě a opírá se o rozumné argumenty a důkazy.

Děkuji Vám za pozornost.

B 25.12.2012 RH